

ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

Ὁ! πολλή εἶνε ἢ ἐν τοῖς βοτάνοις, τοῖς φυτοῖς, τοῖς λίθοις
καὶ ταῖς ἀληθέσφι αὐτῶν ιδιότησιν ἐνυπάρχουσα ἰσχυρὰ ἐνέργεια
καθότι οὐδὲν τῶν ἐπὶ τῆς γῆς φυομένων τοσοῦτον ἐστὶ κακὸν
ὥστε νὰ μὴ παρέχη τῇ γῇ ἰδιὸν τι ἀγαθόν.
Οὐτέ τι τοσοῦτον ἀγαθόν, ὅπερ ὑπερβάλλον τὸ μέτρον
τῆς καλῆς αὐτοῦ χρήσεως νὰ μὴ μεταβάλλῃ τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ
εὐγενῆ καταγωγὴν ἐκπίπτων εἰς κατάχρησιν.
Καὶ ἡ ἀρετὴ αὐτῆς κακῶς χρωμένη μετατρέπεται εἰς κακίαν
Καὶ αὐτὴ δ' ἡ κακία καθίσταται ἐνίοτε τιμῆς ἀξία ὑπὸ τῆς πράξεως.
Ἐντὸς τοῦ νεαροῦ φλοιοῦ τοῦ ἀσθενοῦς τούτου ἄνθους
ἐδρεύει τὸ δηλητήριον καὶ ἡ ἰαματικὴ ἐνταυτῷ δυνάμις τοῦ
τούτου δ' ἕνεκα ὀσφρανθὲν μὲν καθιδύνει διὰ τῆς ὀσφρήσεως
πᾶν τοῦ σώματος μέλον,
ἀπογευθὲν δὲ, θανατοῖ τὰς αἰσθήσεις ἀπάσας μετ' αὐτῆς τῆς καρδίας.

Ῥωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα.

Ἰπῆρχέ ποτε καιρὸς, καθ' ὃν πᾶς προ-
σηλῶν τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὰ διάφορα
τῆς φυτικῆς ζωῆς εἶδη, ἅτινα τοσοῦτον θα-
ψιλῶς ἐπικαλύπτουσι τοὺς τε λόφους καὶ
τὰς κοιλάδας, ἐνήργει πάντως ἐκ τῆς πε-
ποιθήσεως ὅτι πᾶν φυτὸν περιεῖχεν ἰατρικόν
τι δι' ἰδιαιτέραν τινὰ ἀσθένειαν. Καὶ τοι
νῦν δυνάμενοι νὰ μειδιῶμεν διὰ παραδόξους
ιδιότητας, ἃς οἱ παλαιοὶ οὗτοι βοτανολό-
γοι ἀπέδιδον ἐπομένως εἰς φυτὰ ὅλως ἀνά-
ξια τῆς τιμῆς ταύτης καὶ τοι μὴ πιστεύ-
οντες ὡς ὁ Γηράρδος ὅτι «ὄταν ἡ ἀκτίς
μέλλη νὰ πολεμήσῃ κατὰ τοῦ ὄφρου ὀπλί-
ζεται κατὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ τρώγουσα
πήγανον» ἢ ὅτι «ἡ λιβανωτὶς (*rosemary*)
δίδει τὴν δυνάμιν τοῦ λαλεῖν τοῖς κατεχο-
μένοις ὑπὸ τῆς παραλυσίας τῆς γλώσσης»,
οὐχ ἤττον ὅμως εἶνε ἀληθές, ὅτι ὑπάρχουσι
συστάσεις (*groups*) φυτῶν ἐξέχουσαι ὑπὸ
τοσοῦτον ἐκπληκτικῶν ἐνεργειῶν ὅσον καὶ
οἱ κατὰ τὸ λυκαυγὲς τῶν ἐπιστημονικῶν
γνώσεων μῦθοι. Τούτων δὲ τινες ἀνακαλοῦ-
σιν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὸ ἐνίοτε ἐκδη-
λούμενον ἡμῶν ὑπὸ τῆς ἱστορίας φοβερὸν
φαινομενον οἰκογενείας τινος προεξερχούσης
ἐν τῇ κακουργίᾳ καὶ τῇ ὀμότητι, ἧς τὸ

στάδιον εἶνε ζοφερὰ ἀκολασιῶν τε καὶ φό-
νων ἀφήγησις καὶ ἧς τ' ὄνομα ἐπιζῆ ἐν τῷ
μίσει καὶ τῇ ἀπεχθείᾳ τῶν μεταγενεστέ-
ρων. Ἔτεροι δὲ πάλιν ὡς φίλοι καὶ εὐερ-
γῆται τῆς ἀνθρωπότητος ἐκόρυσαν τὴν πεί-
ναν καὶ ἐσβέσαν τὴν δίψαν τῶν εὐγνωμο-
νοῦντων ἐθνῶν διὰ παντός. Ἄλλ' ὅμως πρὸς
οἰκογένειαν τινὰ ὑπαγομένην καὶ εἰς ἀμφο-
τέρας ταύτας τὰς τάξεις πρὸς μίαν τινὰ,
ἧτις συγχρόνως ἐστὶ γόνιμος δηλητηριωδῶν
οὐσιῶν καὶ χορηγεῖ ἅμα μέρος τῆς καθη-
μερινῆς τροφῆς εἰς ἑκατομμύρια ἀνθρώ-
πων, ἐφιέμεθα τό γε νῦν ἔχον νὰ διευθύ-
νωμεν τὴν προσοχὴν τῶν αἰσθανομένων
τέρψιν ἐν τοῖς ὀχυμασίαις τῆς δημιουργίας.
Καὶ ἀμφιβάλλομεν, ἂν ἠθέλομεν δυνηθῆ νὰ
ἐκλέξωμεν ἄλλην τινὰ τάξιν φυτῶν, ὅπως
εὐρωμεν μᾶλλον ἀνάμεστον τέρψεως (*inter-
est*).

Ἡ ἐπιστήμη ἔδωκεν εἰς τινὰ καλῶς ὀρι-
σμένην τάξιν φυτῶν τὸ ὄνομα Στρυχνοειδῶν
(*Solanacea*) ἢ Στρυχνοχόρτων (*night sha-
de worts*) ἀπὸ τοῦ στρύχνου, ἐνὸς τῶν με-
λῶν αὐτῆς· καὶ ὡς γενικὸν αὐτῶν χαρα-
κτηριστικὸν ἀναφέρει τὴν ἐν τοῖς ὀποις τῶν
ρίζων, φύλλων καὶ καρπῶν αὐτῶν ἐδρεύου-

σαν τῶν ναρκωτικῶν στοιχείων των ἐνεργειαν, εἰ καὶ φυσικῶ τῷ λόγῳ ὑποκειμένων ἐν ἐκάστῳ εἶδει εἰς τροποποιήσεις. Τὰ μόνον ἐκ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀγγλίας φυτῶν, ἅτινα ἀντιπροσωπεύουσι τὰ στρυχνοειδῆ, εἰσὶν εἰς βαθμὸν δλέθριον δηλητηριώδη· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν παρουσιάζουσιν ἰδιάζοντά τινα χαρακτηριστικὰ ἐν τῷ τρόπῳ τῆς ἐνεργείας των, ἀρκοῦν ἐστὶ νὰ ἀναφέρωμεν ἀπλῶς τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ὡς χρησιμεύοντα τῷ σπουδαστῇ αὐτῶν, ἵνα τῷ δώσει ἰδέαν τινὰ περὶ τοῦ ὅλου συστήματος (*ender*). Ἐν τοῖς ἡμετέροις φραγμαῖς καὶ τοῖς δάσεσιν εὐρίσκομεν δύο εἶδη στρόχων (*solanum*), ὧν ὁ μὲν μετὰ πορφυρῶν, ὁ δὲ μετὰ λευκῶν ἀνθέων — τὸν θανατηφόρον στρόχον, ἢ θρύον (*dewale-Atropa Belladonna*), μετὰ βαθύχροα πορφυρὰ κωδωνοειδῆ ἄνθη καὶ στίλβοντας μέλανας κόκκους, καὶ τὸν Ὑοσκάμον (*Hyoscamus niger*), μετὰ μεγάλων ἀνθέων ζοφεροῦ πυρροῦ χρώματος θεσπεσίως ἰχθυογραφημένων διὰ πορφυρῶν γραμμῶν.

Τὸ πρῶτον ἐν τούτοις φυτῶν ἐφ' οὗ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐνδιατρίψωμεν εἶνε ἕν ἐκ τῶν μανδραγορειδῶν, ὅπερ ἔνεκα τῶν παραδόξων δεισιδαιμονιῶν ὧν ὑπῆρξεν ἀντικείμενον κατέστη περιώνυμον. Ὑπαινιττόμεθα δὲ τὸν Μανδραγόραν (*Atropa mandragora*). Τὸ φυτὸν τοῦτο ἐστὶν ἰθαγενὲς τῶν τῆς Μεσογείου ἀκτῶν. Παρουσιάζει δὲ εἰς τὴν ὄρασιν ἡμῶν κόρυμβον βαθυχρῶν στιλπνῶν φύλλων ποδιαίων τὸ μῆκος καὶ ἄνθος τι ἀμυδροῦ λευκοῦ χρώματος, χαριέντως φλεβοχρωμημένον δι' ἰσοβαροῦς χροιας, ὅπερ διαδέχεται στραγγύλος τις εὐαρέστου ὀσμῆς ἐρυθρῆς κερπός. Ἀλλὰ τὸ ἀξιοσημείωτον τοῦ μανδραγόρου μέρος κεῖται ὑπὸ τὴν γῆν. Ἡ ρίζα, πολλάκις τεσσαρῶν, ἢ πέντε τὸ μῆκος ποδῶν, εἶνε ὑπέρουρος τὴν χροιάν καὶ συνήθως κατὰ τὸ ἡμισυ πρὸς τὸ κάτω μέρος διακρίεται εἰς δύο, ἢ τρεῖς κλώνας λαμβάνουσα ἐνίοτε ἀλλοκοτὸν τινα ὁμοιότητα πρὸς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα. Ὁ δὲ κερπὸς τοῦ φυτοῦ εἶχε πιστευθῆ ὅτι εἶναι χρήσιμος εἰς περιστάσεις στει-

ρώσεως. Περὶ τούτου γίνεται ὑπαινιγμὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Ἰακώβ καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα ἐπικρατεῖ ἔτι ἐν Ἑλλάδι. Κατὰ δὲ τὸν μεσαιῶνα, ἡ γελοιώδης αὐτῆ τοῦ ἀνθρείπινου σχήματος ὁμοιότης παρήγαγεν ἀλλοκότους δεισιδαιμονίας ἐπαυξηθείσας ἀναμφιβόλως ὑπὸ τῶν ζωηρῶν κεχρωματισμένων διηγήσεων τῶν εἰς τοὺς ἱεροὺς τόπους ἀποδημητῶν καὶ τῶν σταυροφόρων. Κατὰ τὰς ἀφηγήσεις ταύτας εἶδος τι ζωϊκῆς ζωῆς ἀπειδεδετο εἰς τὸν μανδραγόραν. Ὁλολυγαὶ ἄλλοις ἐρρήγνυντο ἐξ αὐτοῦ ἀποσπασομένου βιαίως, πᾶς δ' ἀκούων τὰς μοιραίας ἐκείνας κραυγὰς παρεφρόνει καὶ θάνατος βέβαιος ἀνέμενε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις εἶχεν ἱκανὴν τὴν τόλμη, ἵνα ἐκριζώσῃ αὐτόν. Οἱ πωλοῦντες δὲ τὰς ρίζας αὐτοῦ ἀγύρται διετείνοντο προσέτι ὅτι ἐχρησίμευον ὡς φίλτρα κατὰ παντὸς κακοῦ, καὶ ἵνα ἀυξήτωσιν τὴν τιμὴν αὐτῶν ἀνεκλήρυτον, ὅτι ἐφύοντο μόνον ὑπὸ τὰς ἀγχόνας τρεφόμενοι ἐκ τῶν ἐκεῖσε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καταπιπτοῦσάντων σαρκῶν τῶν κηκούργων. Ὁ δὲ Σακεσπῆρος διὰ τῆς συνήθους αὐτῷ δεξιότητος ἐποίησατο χρῆσιν τινῶν ἐκ τῶν ἀλλοκότων τούτων φανταστικῶν ἰδεῶν.

Καὶ ὄλολυγαί, ὡς αἱ τῶν ἐκ τῆς γῆς
ἀποσπασμένων μανδραγορῶν,
Ὅς οἱ ἐκ τῶν ζώντων ὀνητῶν ἀκούοντες
παραφρονοῦσι.

Καὶ πάλιν

Ἄν αἱ ἔραι ἀπέκτεινον ὡς οἱ μανδραγορειοὶ στόνοι
Ἡθελον ἐφεύρει τοσοῦτον δριμείας,
διαπεραστικῆς, τοσοῦτον
δηκτικῆς, τοσοῦτον ἀπηνεῖς, τοσοῦτον
σμερδαλέας

Τῷ ἀκούοντι αὐτὰς, λέξεις.

Ἄλλ' ἡ πρὸς τὸν αἰῶνα τῆς Ἑλισσάδου ἐπειλομένη δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ, ἵνα ἀναφέρωμεν, ὅτι ὁ Διδάκτωρ Τύρνερος λίαν διεξοδικῶς ἔγραψεν, ὅπως ἐξελέγξῃ τὰς πλάνας ταύτας καὶ ἀνέρευν, ὅτι αὐτὸς οὗτος εἶχεν ἐκριζώσει ρίζας τοῦ φυτοῦ τούτου χωρὶς νὰ πάθῃ τι, ἢ ν' ἀκούσῃ κρότον τινά. Ἡ δὲ νεωτέρα ἐπιστήμη παραδέχεται μὲν,

ὅτι ὁ μανθραγόρας εἶνε ἐπικίνδυνον ναοκω-
τικὸν φυτὸν, ὅπερ ὅμως χρησιμεύει ὡς ἀ-
νώδυνον φάρμακον, ὅταν μετὰ προσοχῆς δι-
δεται ὑπὸ πεπειραμένης χειρός. Ὁ δὲ καρ-
πὸς λέγεται ὅτι εἶνε φειδρυντικὸς καὶ ὅτι
ἐστὶ προσφιλὴς τῶν Ἀράβων τροφή.

Ὅταν δὲ ἐσκεμμένως θεωρήσωμεν τὸ φυ-
τὸν, εἰς ὃ προσεχῶς θέλομεν ἀφιερῶσαι χῶ-
ρὸν τινα τῆς ἡμετέρας πρᾶγματειας, θελο-
μεν ἐκπλαγῆ ὑπὸ τῶν θαυμασίων προμη-
θειῶν, ἃς ἡ πρόνοια τοῦ ἐνὸς πανσόφου δη-
μιουργοῦ ἐναποταμιεύει πρὸς διατροφήν τῶν
ἐξαρτωμένων ὑπὸ τῆς ἀγαθότητος αὐτοῦ.
Ὅστις δὴποτε ρίψῃ ἐπιπόλαιον ἐπὶ τοῦ γαι-
ωμήλου (*solanum tuberosum*) βλέμμα καὶ
παρατηρήσῃ τὰ ὄσφρινα φύλλα, τὰ ἀλαμπῆ
μελάγχλωρα ἄνθη καὶ τὴν ἀναμιμνήσκουσαν
αὐτῷ τὸ ἄγριον δορύκνιον (*nightshade*) τῶν
ἡμετέρων φραγμῶν καὶ τὴν δυσώδη αὐτοῦ ὀ-
σμὴν, ἐκ τοῦ παραυτίκα ἤθελεν ἀποφανθῆ ὅτι
τὸ χόρτον τοῦτό ἐστιν ἐπικίνδυνον καὶ ἀκα-
τάλληλον ἄρα πρὸς τροφήν. Ἡ κρίσις του αὐ-
τῆ δὲν ἤθελε τὸν ἀπατήσῃ, ὡς τοῦ φυτοῦ ὄν-
τος πρᾶγματος τὰ μάλιστα δηλητηριώδους
καὶ μόνον ὑπὸ μετατροποποιημένην μορφήν
μέρος αὐτοῦ καθίσταται τοσοῦτον πολύτι-
μος τροφή, ὥστε ν' ἀνθαμιλλᾶται σχεδὸν
πρὸς τοὺς δημητριακοὺς καρπούς. Δίαν κοι-
νῶς δ' ὑποτίθεται, ὅτι ὁ παρ' ἡμῶν ἐσθιό-
μενος βολβὸς εἶνε πρᾶκατάθεμα τοῦ ἐν ταῖς
ἐπὶ τῆς ρίζης ἀμύλου, ἢ θρεπτικῆς ὕλης, ἀλλ'
ὅμως ἐστὶν ἐσφαιλμένη ἰδέα, καθότι πρᾶγ-
ματι εἶνε ὑπόγειός τις βλαστὸς ἐν μεταβε-
βλημένη καὶ ἐξοιδημένη καταστάσει. Πε-
ρὶ τούτου δὲ θέλομεν πεισθῆ, ὅταν σκεφθῶ-
μεν, ὅτι οἱ λεγόμενοι ὀφθαλμοὶ τοῦ γαιω-
μήλου εἰσὶν ἀληθεῖς κάλυκες, οἱ ὅποιοι, ἀ-
φοῦ ὁ βολβὸς χωθῆ ἐν τῇ γῇ ἐν εὐνοϊαῖς
θερμότητος καὶ ὑγρασίας περιστάσεσιν ἀνα-
πτυσσόμενοι μεταβάλλονται εἰς βολβούς καὶ
οὗτος ὄντως ἐστὶν ὁ συνήθης τρόπος δι' οὗ ὁ
κηπωρὸς πολλαπλασιάζει τὸ φυτὸν. Τὸ
χρησιμώτατον τοῦτο φυτὸν μετεκομίσθη κα-
τὰ πρῶτον ἐξ Ἀμερικῆς, ἀλλ' ἐκ τίνος αὐ-
τῆς μέρους εἶνε ἀβέβαιον· εὐρέθη δὲ φύμι-
νον ἐν Ἀγγίᾳ καταστάσει ἐπὶ τῶν ὄρεων τοῦ

Χιλὶ καὶ ἐσχάτως ἐπὶ τῶν ἀκρωρειῶν τῆς
Μεξικῆς· ἀλλ' ὁ σὶρ Οὐάλτερ Ῥαλλεγ
εἰσῆγαγεν αὐτὸ ἐκ τῆς Οὐίργινίας ἐν Ἀγ-
γλίᾳ. Ἡ ἐκτασις τῆς καλλιεργείας αὐτοῦ
εἶναι μεγίστη, ἐκτεινομένη ἀπὸ τῆς Ἰσλανδίας
μέχρι τῶν τροπικῶν. Πρέπει ὅμως νὰ ἀνα-
μιμνήσκηται τις, ὅτι ἐν ταῖς τελευταῖαις
ταύταις χώραις ἀπαιτεῖ ὕψηλὰς θέσεις, καὶ
εὐδοκιμεῖ μόνον ὅταν φυτευθῆ εἰς 10,000
περίπου ποδῶν ὕψος ὑπὲρ τὴν ἐπιφάνειαν
τῆς θαλάσσης.

Ἀλλὰ τὸ γαιώμηλον δὲν εἶναι τὸ μόνον
ἐκ τῆς μοίρας ταύτης τῶν φυτῶν μέλος, ὅ-
περ παρατίθεται ἐπὶ τῶν τραπεζῶν ἡμῶν,
εἰ καὶ δυνάμεθα νὰ ἀναφέρωμεν μόνον τὰ
ὀνόματα ὀλίγων τινῶν ἀρτυμάτων καὶ ἐδώ-
διμων (*esculents*) ἥττονος σπουδαιότητος.
Τοιαῦτα δ' εἰσὶ τὸ Ἰνδοπέπερι (*capsicum*)
ὅπερ παρέχει δριμύν τινα τὴν γεῦσιν καρπὸν
συνήθη ἡμῖν ὑπὸ τὴν μορφήν πεπέρεως τῆς
Καυένης ἢ Τομάτα ἢ στρύχνος, ὁ ὀζώ-
δης ἢ ἐρωτόμηλος (*Love-apple*) (*Lycoper-
sicum esculentum*) ὁ ἐδώδιμος, ἢ κηπαῖος
στρύχνος (*Solanum melongena*), τὴν ἐπι-
μήκην πορφυροῦν καρπὸν τοῦ ὁποῖου καθ' ἐ-
κάστην βλέπει τις ἐν τοῖς ὀψοπωλείοις τῶν
Παρισίων καὶ ὅστις ἀποτελεῖ προσφιλὴς
τῶν Ἀγγλο-Ἰνδῶν ἔδεσμα.

Δίαν διάφορος ὅμως τῶν ἐξερθετιστικῶν
τούτων τῆς ὀρέξεως βοηθημάτων ἐστὶν ὁ καρ-
πὸς τῶν Σοδομαίων μήλων (*Solanum So-
domeum*), ὁ τοσοῦτον περίφημος διὰ τὴν κα-
λὴν αὐτοῦ ἐξωτερικὴν θέαν καὶ τὴν εὐρω-
στιῶσαν καρδίαν του. Τὸ ἀγαπητὸν τοῦτο
τοῖς παιηταῖς φυτὸν φύεται ἐν ἀφθονίᾳ ἐπὶ
τῶν ἐρήμων τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης ἀκτῶν·
ἔχει δὲ τραχέα, σχιστὰ φύλλα, ὠραῖα πορ-
φυρὰ ἄνθη καὶ λείαν χρυσήρην στιλπνὸν καρ-
πὸν, τὸ ψυχρὸν τοῦ ὁποῖου κατ' ἀρχὰς μὲν
εἶνε στερεὸν καὶ τὴν γεῦσιν πικρὸν, εἶτα δὲ
διαρθαιρόμενον μεταβάλλεται εἰς τὴν ξηρὰν
σποδοειδῆ οὐσίαν, ἢ ὁποῖα διαψεύδει τὴν ἐλ-
πίδα τοῦ προσδοκῶντος καλὴν τὴν γεῦσιν
περιγητοῦ.

Θέλομεν δ' ἔτι λάβει ὑπὸ σημείωσιν ἐν
ἔτι μέλος τῆς πολὺ πῶ διάφορον παρε-

χούσης ταύτης οίκογενείας τῶν φυτῶν, ἧς ἡ ἱστορία παρέχει ἡμῖν ἐν τῶν τὰ μάλιστα ἀσυνήθων παραδειγμάτων τῆς μιμητικῆς ἰδιότητος ἦν περ ἔδειξε ποτε ὁ ἄνθρωπος. Χωρὶς νὰ ἐπιληφθῶμεν τοῦ πολλάκις ἀμφισβητηθέντος περὶ τῶν τοῦ ταβάκου (*Nicotiana tabacum*) ἐπὶ τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων ἐποχῆς τινος ζητήματος δυνάμεθα νὰ διασκεφθῶμεν, ὅτι ἡ παραδοχὴ αὐτοῦ ὡς μέσου διασκεδάσεως ἦν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετος τῷ συνήθει τῆς προόδου νόμῳ. Ἡ ἔξις τοῦ καπνίζειν τὰ φύλλα αὐτοῦ, ἀντὶ κατὰ πρῶτον νὰ ἐπικρατήσῃ παρὰ τοῖς πεπολιτισμένοις ἔθνεσι καὶ οὕτω νὰ διαδοθῇ τοῖς βαρβαρωτέροις, ἀπ' ἐναντίας παρελήφθη ἀπὸ τῶν νῦν ἀγρίων καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀνῆλθεν εἰς τὰς ὑψίστας τάξεις τῆς λίαν ἐξευγενισμένης κοινωνίας. Μεγάλαι ὑπάρχουσιν αἱ ἀμφισβολαὶ περὶ τῆς γενεθλίου αὐτοῦ χώρας· ἀλλ' εἶνε βέβαιον, ὅτι πρῶτον οἱ Ἀμερικανοὶ μετεχειρίσθησαν αὐτὸν κατὰ τὸν πασίγνωστον ἤδη τρόπον αὐτοὶ οὗτοι ἀπεκάλεσαν τὸ φυτὸν *petun* (πετοῦν) καὶ *yali* (γιάτι) ἀλλ' οἱ Εὐρωπαῖοι παρέλαβον τ' ὄνομα ἀπὸ τῶν ἐξ ἀργίλλου κατεσκευασμένων καπνοσσυρίγγων αὐτῶν (*to bacco*). Κατὰ δημῶδη τινὰ πλάνην φρονεῖται, ὅτι ὁ σιρ-Οὐάλτερ Ῥάλλεγ πρῶτος εἰσήγαγεν αὐτὸν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἀλλ' ὁ Κάμδεν δίδωσι τὴν τῆς προτερήσεως δάφνην Κω τινὶ Ῥάλφω Λάνη καλουμένῳ, ἐν ᾧ ἕτεροι πάλιν διαμφισβητοῦσιν ὑπὲρ τῶν ἀξιώσεων τοῦ *Sir F. Drake*. Εἶναι δὲ πασίγνωστον πῶς ἀπαγορεύσεις ἢ χρῆσις αὐτοῦ ἀπήντησεν ὑπὸ τῶν διαφόρων Κυβερνήσεων καὶ πῶς οὐδὲν ἤττον ἐν ἀπιστεύτῳ βραχεῖ χρόνῳ διεδόθη καθ' ὅλον τὸν κόσμον.

Καὶ ταῦτα μὲν εἰσὶν ἐν ἀπλοῦν ἐπὶ ἀληθῶς παραδόξου οίκογενείας φυτῶν. ἀλλ' εἰς πολλοὺς τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀφορμὴ μελέτης καὶ σκέψεων, εἰς πλειόνων δ' ἔτι τὴν μνήμην ἀνακαλέσει τοὺς ἐπιτετηδευμένους μὲν, ἀλλ' ὠραίους τοῦ Κουλεῦου (*Cowley*) στίχους.

Ἄν ἡδυνάμεθα νὰ διανοίξωμεν καὶ ἀνυψώσωμεν τὰ ὄμματά μας

Πάντες ἡμεῖς, ὡς ὁ Μωϋσῆς, ἠθέλομεν
 διττῆ
 Καὶ ἐν τινι ἔτι βάτω, τὴν ἀκτινοβό-
 λον θεότητα.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

E. A.

ΠΕΝΤΕ ΑΝΕΚΔΟΤΟΙ ΣΜΥΡΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

4

ΒΟΥ ΔΗ
 ΔΗ ΜΟΣ
 ΕΠΙΣΤΕΦΑΝΗΦΟΡΟΥ
 ΠΟΛΛΟΔΩΡΟΥΤΒΑΓΟΡΑ
 ΝΟΜΟΣΒΝΙΚΟΛΑΟΣΛΠΟΛ
 . ΩΝΙΟΥΤΟΥΜΗΝΟΔΩΡΟΥ
 ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΣΔΙΟΚΛΗΣ
 ΟΥΕΡΑΜΝΑ

ἤτοι

Βουλῆ. Δῆμος. Ἐπὶ στεφανηφόρου Ἀπολλοδώρου τ(ὸ δεῦτερον) Ἀγορανόμος (δὲς) Νικόλαος Ἀπολ[λ]ωνίου τοῦ Μηνωδώρου. Ἀγορανόμος Διοκλῆς [δεινός τ]οῦ Ἐραμνά. Τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην ἀντέγραψα ἐκ πλακῶς εὕρισκομένης εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Κ. Νικολάου Σάββα καὶ ἀνακαλυφθείσης ἐσχάτως ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ τοῦ Πάγου. Ἐξ αὐτῆς μανθάνομεν δύο ἑτέρους ἀγορανόμους τῆς Σμύρνης ἐκτὸς τῶν δύο γνωστῶν τοῦ Π. Φλ. Ὀνησίμου Πατερνιανοῦ καὶ τοῦ Κλ. Παυλίνου, τῶν ἀναφερομένων ἐν ταῖς ὑπ' ἀρ. 3193 καὶ 3201 ἐπιγραφαῖς τῆς Συλλογῆς τῶν Ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν τοῦ Βοικχίου. Ἀγορανόμους τῆς αὐτῆς πόλεως ἐκ σταθμῶν ἐδημοσίευσεν καὶ ὁ δόκιμος ἤδη ἀρχαιολόγος Κ. Ἀθ. Παπαδόπουλος ὁ Κεραμεύς. (βλ. Περὶ τῆς ὀλκῆς τῶν ἀρχαίων Σμυρναϊκῶν σταθμῶν τοῦ Μουσείου τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς. — Περὶ τινος μήτρας σταθμῶν. — Πρόσδος. ἀρ. 629.)